

Változatok egy alkonyra

Holdbéli bárka siklik a rőt
égi Velence kapuja előtt.
Surran egy árny, és arcát rejti el
csillaggal hímzett reneszánsz lepel.

Istár úrnője, ezüst szarvú tehén,
mereng a felhő piros peremén.
Szomjas kisborja ihatna, szegény,
sugártej csurran szája szögletén.

Habzó vértenger, lezajlott csata:
gyászköntösben közelg az éjszaka,
s ítéletosztó szablyaként, amott,
kivont éles kard, görbe hold ragyog.

Tűzvész lobbant fel? Lángokban a fák.
A Nap kráterbe vetette magát,
öngyilkos lett vagy szégyenpirja ég:
látta a Föld minden rettenetét.

Egy ember egyedül halad a réten,
a távolodó árny búcsúzó testvérként vállára borul,
s az alkonyat udvarában, a patakzó csend partján,
a Mindenség sipszavát hallgatom.